

LIBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu, Simona Ștefana Stoica și
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

PARTEA ÎNTÂI

În acest al 628-lea an al Unificării noastre, se consemnează faptul că orașul Aretia a fost incendiat de focul dragonilor conform Tratatului care a pus capăt mișcării separatiste. Cei care au fugit au supraviețuit, ceilalți au fost îngropați în ruinele orașului.

- ANUNȚ PUBLIC 628.85

TRANSCRIS DE CERELLA NEILWART

CAPITOLUL 1

Revoluțiile au un gust ciudat de... dulce. În bucătăria uriașă și aglomerată a fortăreței din Aretia, mă holbez la fratele meu mai mare pe deasupra unui mese de lemn zgâriate și mestec biscuitul cu miere pe care mi l-a pus în farfurie. E bun. Chiar foarte bun.

Se explică, poate, prin faptul că n-am mai mâncat de trei zile, de când o ființă nu-tocmai-mitologică m-a înjunghiat în coastă cu un lama otrăvită care ar fi trebuit să mă omoare. *M-ar fi omorât* dacă n-ar fi fost Brennan, care zâmbește întruna la mine în timp ce mestec.

S-ar putea să fie cea mai ireală experiență din viața mea. Brennan e în viață. Veninoșii, mânuitori întunecați despre care credeam că există doar în povești, sunt reali. Brennan e în viață. Aretia a rămas în picioare, deși a fost incendiată în urma rebeliunii tyrriene, cu șase ani în urmă. Brennan e *în viață*. Am o cicatrice nouă pe abdomen, lungă de opt centimetri, dar n-am murit. Brennan. E. În. Viață.

— Sunt buni biscuiții, nu-i așa? întrebă el, luând unul de pe farfuria dintre noi. Îmi amintesc de cei pe care-i făcea bucatarul ăla când eram staționați în Calldyr, ții minte?

Mă holbez la el și mestec.

E atât de... el. Și totuși, arată diferit față de cum mi-l amintesc. Cărlionții brun-roșcați sunt tunși scurt, aproape de piele, în loc să-i cadă pe frunte, și orice urmă de moliciune i-a dispărut de pe chi-

pul colțuros, care acum prezintă riduri fine în colțurile ochilor. Dar zâmbetul? Ochii? El e.

Și faptul că singura condiție pe care mi-a pus-o ca să mă ducă la dragoni a fost să mănânc? Mai tipic de atât nu se poate.

Nu că Tairn ar aștepta vreodată permisiunea cuiva, ceea ce înseamnă că...

— *Și eu cred că trebuie să mănânci*, îmi răsună în minte vocea gravă și arogantă a lui Tairn.

— *Da, bine...*, îi răspund pe același ton și o caut din nou în minte pe Andarna, când una dintre slujnicele din bucătărie trece pe lângă noi în grabă și-i zâmbește fugar lui Brennan.

Nu primesc niciun răspuns de la Andarna, dar simt legătura sclipitoare dintre noi, care însă nu mai e aurie ca solzii ei. Nu reușesc să am o imagine clară, dar, în fond, încă sunt cam amețită. Doarme din nou, așa cum se întâmplă de obicei după ce își consumă toată energia ca să oprească timpul, și, după cele întâmplate la Resson, probabil că va trebui să doarmă încă vreo săptămână.

— Ești foarte tăcută, să știi, observă Brennan, înclinându-și capul într-o parte, exact așa cum făcea când încerca să rezolve o problemă. E cam sinistru.

— Sinistru e că te uiți așa la mine în timp ce *mănânc*, contrez după ce înghit, cu vocea încă ușor răgușită.

— Și ce dacă?

Ridică fără jenă din umeri și zâmbește larg, formând preț de o clipă gropițe în obraji. E singurul aspect băiețesc care i-a rămas pe chip.

— Acum câteva zile eram aproape convins că n-o să te mai văd făcând... *ceva* vreodată.

Mușcă zdravăn din biscuit. Bănuiesc că apetitul i-a rămas același, ceea ce, în mod ciudat, mă liniștește.

— Apropo, nu-i nevoie să-mi mulțumești pentru că te-am vindecat. Primește-l ca pe un dar de ziua ta de douăzeci și unu de ani.

— Mulțumesc!

Așa e. Mi-am petrecut aniversarea în somn. Am zăcut în pat la un pas de moarte și sunt sigură că evenimentul a fost suficient de dramatic pentru toți cei din castelul ăsta sau din casa asta sau cum i-o fi spunând.

Vărul lui Xaden, Bodhi, intră în bucătărie cu pași mari, îmbrăcat în uniformă, cu brațul imobilizat într-o fașă și cu coama de cârlioni negri proaspăt tunsă.

— Locotenent-colonel Aisereigh, spune Bodhi, dându-i lui Brennan o scrisoare împăturită. Tocmai a sosit de la Basgiath. Călărețul va aștepta până diseară, în caz că vrei să trimiți un răspuns.

Îmi zâmbește și mă minunez din nou când observ cât de mult seamănă cu o variantă mai blândă a lui Xaden. Salutându-l pe fratele meu, se întoarce și pleacă.

Basgiath? Mai e un călăreț aici? Câți or mai fi? Cât de amplă e revoluția asta de fapt?

Întrebările îmi explodează în minte mai repede decât le pot da glas.

— Stai puțin. Ești locotenent-colonel? Și cine-i Aisereigh? întreb. Mda, pentru că *astea* sunt întrebările cele mai importante.

— A trebuit să-mi schimb numele de familie din motive evidente, spune el, aruncându-mi o privire, și desfășoară scrisoarea, după ce-i rupe pecetea albastră. Și e uimitor cât de repede ești avansat când superiorii tăi mor pe capete, continuă el, după care citește scrisoarea și, blestemând, și-o bagă în buzunar. Trebuie să mă văd cu ceilalți din Consiliu, dar termină-ți biscuiții. Ne vedem pe hol în jumătate de oră, ca să te duc la dragonii tăi.

I-au dispărut gropițele, precum și orice altă urmă a veselului meu frate mai mare, și în locul lui a apărut un bărbat aproape complet diferit, un ofițer pe care nu-l cunosc. Brennan ar putea fi la fel de bine un străin.

Fără să-mi aștepte răspunsul, își împinge scaunul în spate și iese din bucătărie cu pași mari.

Sorbind din lapte, privesc îndelung spațiul gol eliberat de fratele meu și scaunul tras de sub masă, lăsat așa ca și când Brennan s-ar putea întoarce în orice clipă. Înghit restul de biscuit care mi s-a oprit în gât și înalț fruntea, hotărâtă să nu mai aștept niciodată cu mâinile în sân întoarcerea fratelui meu.

Mă ridic de la masă și pornesc după el, ieșind din bucătărie și traversând coridorul lung. Probabil că a plecat în grabă, pentru că nu-l văd nicăieri.

Covorul ornamentat îmi înăbușă sunetele pașilor de-a lungul holului boltit lat și înalt, până când ajung la... *Uau!* Scara dublă, curbată și lustruită, cu balustrade minuțios sculptate, urcă încă trei – nu, patru – etaje deasupra mea.

Mai devreme îl urmăream cu prea multă atenție pe fratele meu ca să privesc în jur, dar acum admir cu gura căscată arhitectura acestui spațiu enorm. Fiecare palier e ușor retras față de cel de dedesubt, ca și când scările ar urca tocmai spre vârful muntelui în versantul căruia e construită fortăreața. Lumina zorilor se revarsă prin zeci de ferestre mici, singurele elemente care decorează perețele înalt de cinci etaje care se înalță deasupra ușii duble masive de la intrarea în clădire. Par să formeze un model, dar mă aflu prea aproape de ele ca să le pot surprinde în ansamblu.

Lipsește perspectiva, fapt pe care, în clipa de față, îl consider o metaforă pentru toată viața mea.

Două gârzi îmi urmăresc fiecare pas, dar nu încearcă să mă oprească când trec pe lângă ele. Măcar nu sunt prizonieră.

Continui drumul prin holul principal al casei și în cele din urmă aud voci într-o încăpere din capăt, unde una dintre cele două uși mari și bogat ornamentate e întredeschisă. În timp ce mă apropii, recunosc imediat vocea lui Brennan și pieptul mi se încordează la auzul tonului său familiar.

— Nu va merge, răsună vocea lui gravă. Următoarea propunere.

Traversez holul uriaș, ignorând ceea ce par a fi coridoare care duc la alte două aripi în stânga și în dreapta. Locul ăsta e uluitor. Pe jumătate palat, pe jumătate casă, dar întru totul o fortăreață. Zidurile ei groase de piatră au salvat-o de presupusa sa pieire în urmă cu șase ani. Din câte am citit, Casa Riorson nu a fost cucerită de nicio armată, nici în urma celor trei asedii cunoscute.

Piatra nu arde. Așa mi-a spus Xaden. Orașul – restrâns între timp – e reconstruit în liniște și în secret de ani întregi, chiar sub nasul generalului Melgren. Relicvele, însemnele magice ale copiilor ofițerilor rebeli care au fost executați, reușesc cumva să-i ascundă de pecetea lui Melgren când sunt în grupuri de trei sau mai multe persoane. Generalul nu poate să întrevadă deznodământul niciunei bătălii la care participă ei, așa că n-a putut niciodată să „vadă” cum se pregătesc de luptă aici.

Unele aspecte ale Casei Riorson, de la poziția ușor de apărut pe care o ocupă, săpată fiind în versantul muntelui, până la pardoselele ei pavate și ușile gemene ferecate de la intrare, îmi amintesc de Basgiath, colegiul militar unde mi-am stabilit căminul când mama a fost repartizată acolo ca general comandant. Dar asemănările se opresc aici. Pereții Casei Riorson sunt decorați cu obiecte de artă veritabilă, nu doar cu busturi ale unor eroi de război așezate pe socluri, și sunt destul de sigură că aceea e o tapiserie poromiană autentică atârnată de-a lungul sălii, pornind de lângă ușa deschisă în pragul căreia stau Bodhi și Imogen.

Imogen își duce degetul la buze și îmi face semn să ocup spațiul liber dintre ea și Bodhi. O ascult, observând că și-a vopsit părul pe jumătate ras într-o nuanță mai deschisă de roz în timpul odihnei mele. E clar că se simte în largul ei aici. La fel și Bodhi. Singurele semne că au fost implicați recent într-o bătălie sunt fașa în care Bodhi își ține brațul fracturat și, în cazul lui Imogen, buza rănită.

— Cineva trebuie să afirme răspicat concluzia evidentă, spune un bărbat mai în vârstă, cu un ochi acoperit de un petic și cu nasul ca de șoim, din capătul îndepărtat al unei mese care traversează toată lungimea încăperii înalte de două etaje.

Smocuri sure de păr rar încadrează ridurile adânci ale pielii sale zbârcite și ușor bronzate, iar fălcile îi atârnă ca ale unei antilope gnu. Se rezemă de spătarul scaunului, așezându-și mâna groasă pe pântecul umflat.

Masa asta ar fi suficient de mare pentru treizeci de persoane, dar numai cinci stau de o parte a ei, toate îmbrăcate în uniforme negre de călăreți și așezate oarecum în fața ușii, orientate în așa fel încât ar trebui să se întoarcă cu totul ca să ne vadă... ceea ce nu se întâmplă. Brennan se plimbă prin fața mesei, dar nici lui nu i-ar fi ușor să ne observe.

Inima îmi sare în gât și îmi dau seama că va trece multă vreme până când mă voi obișnui să-l văd în viață. Cumva, e exact așa cum mi-l amintesc... și totuși diferit. Dar e aici: trăiește, respiră și, în clipa de față, privește încruntat la o hartă a Continentului desfășurată pe perete de-a lungul încăperii, ale cărei dimensiuni se pot compara doar cu ale celei din sala cursului de Sumarul-Luptei de la Basgiath.

Și în fața acelei hărți, sprijinindu-se cu un braț pe un scaun uriaș și privind de-a lungul mesei spre cei așezați de o parte a ei, se află Xaden.

Arată bine, chiar și în ciuda cearcănelor care-i pătează pielea brun-roșcată de sub ochi din cauza nopților nedormite. Pomeții înalți, ochii întunecați care de obicei se împlânzesc când mă privesc, relicva strălucitoare și întortocheată care i se termină lângă bărbie și conturul ferm al gurii pe care o cunosc la fel de bine ca pe a mea, toate laolaltă formează în ochii mei un fizic perfect și nu i-am luat în considerare decât fața. Iar trupul? Cumva, e și mai frumos și, când mă gândesc cum îl folosește când sunt în brațele lui...

Nu. Scutur din cap și-mi întrerup gândul într-o clipă. Xaden e incredibil de arătos și puternic și înfiorător de letal – fapt care n-ar trebui să mă ațâțe atât de tare –, dar nu pot să am încredere în... ei bine, în nimic din ce-mi spune. Ceea ce mă doare *mult*, din moment ce sunt jalnic de îndrăgostită de el.

— Și care e concluzia evidentă pe care trebuie s-o afirmi răspicat, maiorule Ferris? întreabă Xaden pe un ton cu desăvârșire plictisit.

— E o întrunire a Consiliului, îmi șoptește Bodhi. Un cvorum de cinci persoane e suficient pentru a propune moțiuni, deoarece cei șapte membri nu sunt aproape niciodată prezenți cu toții și moțiunile trec cu patru voturi.

Rețin informația.

— Avem voie să-i ascultăm?

— Oricine poate urmări întrunirile, îmi răspunde Imogen, tot în șoaptă.

— Și le urmărim... de pe hol? întreb.

— Da, răspunde Imogen, fără nicio altă explicație.

— Singura opțiune e să vă întoarceți, continuă Nas-de-Șoim. Altfel, ați periclita tot ce construim aici. Vor apărea echipe de căutare și nu avem destui călăreți...

— Ar fi cam dificil să recrutăm oameni noi dacă încercăm în continuare să rămânem ascunși, îl contrazice o femeie scundă cu părul negru și lucios ca pana corbului, iar pielea brună din jurul ochilor i se încrețește în timp ce-l privește încruntată pe bărbatul mai vârstnic.

— Să nu ne depărtăm de subiect, Trissa, intervine Brennan, masându-și rădăcina nasului.

Nasul tatălui nostru. Asemănarea dintre ei e izbitoare.

— Nu are rost să ne înmulțim forțele dacă nu avem o fierărie funcțională cu care să le înarmăm, răsună vocea lui Nas-de-Șoim pe deasupra celorlalte. Încă ne lipsește luminarul, în caz că n-ați observat.

— Și în ce stadiu au ajuns negocierile cu viconte Tecarus pentru luminarul lui? întreabă un bărbat corpulent cu o voce calmă și bubuitoare, trăgând cu mâna neagră ca abanosul de barba groasă și argintie.

Viconte Tecarus? Familia asta nobiliară nu apare în evidențele navarriene. Nici măcar nu avem viconți în aristocrația noastră.

— Încă mă gândesc la o soluție diplomatică, răspunde Brennan.

— Nu există soluții. Tecarus încă n-a iertat insulta pe care i-ai adus-o vara trecută.

O femeie mai în vârstă, cu trupul ca o secure uriașă și cu părul blond coborându-i până sub bărbia pătrată, ca de alabastru, privește fix la Xaden.

— V-am spus, viconte nici nu avea de gând să ni-l dea, răspunde Xaden. Omul ăla doar *colecționează* lucruri. Nu le *dă* la *schimb*.

— Păi e clar că nu va mai accepta niciun *schimb* de acum înainte, i-o întoarce ea, mijind ochii. Mai ales pentru că nici nu vrei să te gândești la oferta lui cea mai recentă.

— Să-l ia naiba cu *oferta* lui.

Xaden vorbește cu calm, dar privirea sa tăioasă îi provoacă pe toți cei de la masă să-l contrazică. Parcă pentru a le demonstra că își pierde vremea cu ei, inconjoară brațul scaunului uriaș orientat spre masă și se așază pe el, întinzându-și picioarele lungi și sprijinindu-și mâinile pe brațele lui îmbrăcate în catifea... ca și când n-ar avea nicio grijă.

Tăcerea care se lasă în încăpere vorbește de la sine. Xaden impune același respect în Consiliul acestei revoluții ca la Basgiath. Cu excepția lui Brennan, nu recunosc niciun alt călăreț, dar, văzând că nu-i răspunde nimeni, pun pariu că Xaden e cel mai puternic din sală.

— *Deocamdată*, îmi amintește Tairn, cu o aroganță pe care doar o sută de ani petrecuți în postura unuia dintre cei mai formidabili

dragoni de război de pe Continent și-o pot da. *Instruiește-i pe oameni să te aducă în vale după ce termină cu intrigile politice.*

— Am face bine să găsim o soluție. Dacă nu reușim să aprovizionăm stolurile de grifoni cu suficiente arme încât să poată lupta cu adevărat în anul următor, să oprim înaintarea veninoșilor, observă Barbă Argintie. Toate eforturile noastre vor fi în zadar.

Îmi tresare stomacul. Un an? Am ajuns *atât* de aproape de pierderea unui război despre care nu știam nimic acum câteva zile?

— Repet, caut o soluție diplomatică pentru obținerea luminarului, continuă Brennan pe un ton mai aspru, și am deviat atât de mult de la subiect, încât nici nu mai știu dacă asta a rămas aceeași întrunire.

— Eu votez să luăm luminarul de la Basgiath, propune Secure. Dacă am ajuns atât de aproape de pierderea războiului, atunci nu ne-a rămas nicio altă opțiune.

Xaden îi aruncă lui Brennan o privire pe care n-o pot descifra și inspir adânc când înțeleg: probabil că-mi cunoaște fratele mai bine decât mine.

Și mi-a ascuns faptul că trăiește. Dintre toate secretele pe care le-a ținut față de mine, pe asta nu reușesc să-l accept.

— *Și ce ai fi făcut cu informația aceasta dacă ți-ar fi destăinuit-o?* întrebă Tairn.

— *Nu implica logica într-o dispută emoțională.*

Îmi încrucșez brațele la piept. Inima mea e cea care nu îngăduie capului să-l ierte pe Xaden pe deplin.

— Am mai discutat problema asta, spune Brennan fără drept de replică. Dacă am lua instrumentul de făurire de la Basgiath, Navar n-ar mai avea cu ce să-și completeze rezervele avanposturilor. Nenumărați civili vor muri dacă scuturile de acolo vor ceda. Acceptă vreunul dintre voi răspunderea pentru situația asta?

Se lasă tăcere.

— Atunci suntem de acord, spune Nas-de-Șoim. Până când vom reuși să aprovizionăm stolurile, cadeții *trebuie* să se întoarcă.

Ah.

— Vorbesc despre noi, șoptesc.

De aceea ne ferim de privirile lor.

Bodhi încuviințează.

— Ești neobișnuit de tăcută, Suri, observă Brennan, întorcându-se spre bruneta lată în umeri așezată lângă el, cu tenul măsliniu și cu o singură șuviță argintie în păr, care mișcă din nas ca o vulpe.

— Eu propun să-i trimitem înapoi pe toți, mai puțin pe ei doi.

Simt fiori reci pe șira spinării când îi observ dezinvoltura și privesc cum bate în masă cu degetele ei osoase, pe care poartă un inel cu un smarald uriaș, care sclipește în lumină.

— Șase cadeți pot să mintă tot atât de bine ca opt.

Opt.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen, trei însemnați pe care nu am apucat să-i cunosc prea bine înainte să fi fost aruncați în luptă și... eu.

Mă copleșește un val de greutate. Jocurile de Război. Ar fi trebuit să încheiem ultima competiție a anului între aripile Cvadrantului Călăreților de la Basgiath, dar am ajuns să luptăm într-o bătălie mortală împotriva unor inamici despre care am crezut până în urmă cu o săptămână că sunt doar creaturi mitologice. Și acum suntem... ei bine, suntem aici, într-un oraș care n-ar trebui să existe.

Dar nu toți.

Mi se încleștează gâtul și clipesc agitată, încercând să-mi stăpânesc durerea usturătoare din ochi. Soleil și Liam nu au supraviețuit.

Liam. Amintirea părului său blond și a ochilor lui albaștri îmi cuprinde deodată mintea și durerea îmi erupe între coaste. Râsul lui gălăgios. Zâmbetul lui fulgerător. Loialitatea și bunătatea lui. Toate au dispărut. *El* a dispărut.

Numai și numai pentru că i-a promis lui Xaden să mă protejeze.

— Nu ne putem lipsi de niciunul dintre cei opt, Suri.

Barbă Argintie se apleacă cu scaunul pe picioarele lui din spate și privește harta din spatele lui Xaden.

— Ce propui, Felix? contrează Suri. Să organizăm și noi un colegiu de război, dacă tot avem atât timp liber? Majoritatea dintre ei nu și-au terminat instruirea. Încă nu ne sunt de niciun folos.

— De parcă ați avea vreun cuvânt de spus în privința întoarcerii noastre, intervine Xaden, atrăgând atenția tuturor. Vom lua în considerare sfatul Consiliului, dar asta va rămâne hotărârea voastră: un *sfat*.

— Nu ne permitem să-ți riscăm viața, se împotrivesc Suri.

— Viața mea are aceeași valoare ca a oricărui dintre ei, spune Xaden, arătând spre noi.

Brennan îmi întâlnește privirea și face ochii mari.

Toți din încăpere se întorc spre noi și îmi înăbuș impulsul de a da înapoi când aproape toate privirile se opresc asupra mea.

Pe cine văd? Pe fata lui Lilith? Sau pe sora lui Brennan?

Îmi înalț fruntea pentru că sunt amândouă... și simt că nu sunt niciuna.

— Nu ca a oricărui, spune Suri, privind-mă fix.

Au...

— Cum ai putut să stai cu mâinile în sân și s-o lași să asculte dezbaterile Consiliului?

— Dacă nu voiati să vă audă, ar fi trebuit să închideți ușa, răspunde Bodhi, intrând în sală.

— Nu putem avea încredere în ea!

Poate că obrajii îi roșesc de furie, dar din ochii lui Suri răzbate frica.

— Xaden și-a asumat deja răspunderea pentru ea, intervine Imogen, pășind puțin mai aproape de mine. Oricât de crud ar fi obiceiul ăsta...

Privirea îmi zboară la ochii lui Xaden. Despre ce naiba vorbește?

— Nici acum nu înțeleg decizia asta a ta, adaugă Nas-de-Șoim.

— Decizia a fost simplă. Valorează cât zece ca mine, spune Xaden și mi se oprește respirația când observ intensitatea privirii lui.

Dacă n-aș avea minte, aș cred că vorbește serios.

— Și nu mă refer la pecetea ei. Oricum i-aș fi spus tot ce discutăm aici, așa că nu are sens să dezbaterem problema ușilor deschise.

O scânteie de speranță mi se aprinde în piept. Poate chiar a renunțat la secrete.

— E fata generalului Sorrengail, îi atrage atenția Secure, pe un ton vădit frustrat.

— Iar eu sunt băiatul ei, ripostează Brennan.

— Și ți-ai demonstrat loialitatea cu vârf și îndesat în ultimii șase ani! strigă Secure. Ea nu a demonstrat nimic!

Furia îmi înfierbântă gâtul și-mi înroșește fața. Vorbesc despre mine de parcă nici n-aș fi de față.

— A luptat alături de noi la Resson, spune Bodhi, încordându-se și el și ridicând tonul.

— Ar trebui s-o sechestrăm.

Suri e roșie toată și, împingându-și scaunul în spate, se ridică de la masă, întorcându-și ochi spre partea argintie a părului meu, din care mi-am împletit coșița care-mi înconjoară capul ca o coroană.

— Poate să ne îngroape pe toți cu informațiile pe care le știe.

— De acord, i se alătură Nas-de-Șoim, uitându-se la mine cu o ostilitate evidentă. E prea periculoasă ca s-o lăsăm să umble în voie.

Mi se încordează mușchii stomacului, dar îmi maschez chipul așa cum l-am văzut pe Xaden făcând de nenumărate ori și îmi cobor mâinile în lături, aproape de pumnalele vârâte în teci. Poate că am un trup firav și încheieturi slabe, dar știu să arunc lame cu o precizie letală. Nici nu mă gândesc să-i las să mă închidă aici într-o cușcă.

Îi studiez pe toți membrii Consiliului, încercând să-l identific pe cel mai periculos dintre ei.

Brennan se înalță cât e de lung.

— Știind că e legată de Tairn, ale cărui legături devin din ce în ce mai profunde cu fiecare călăreț pe care-l alege și a cărui ultimă legătură a fost atât de puternică, încât moartea lui Naolin a fost cât pe ce să-lucidă? Știind că e posibil ca, dacă moare ea, să moară și el? Că, din cauza asta, viața lui Riorson e legată de a ei?

Îi face semn lui Xaden.

Dezamăgirea îmi lasă un gust amar. Atât însemn pentru el? Sunt doar punctul slab al lui Xaden?

— Eu singur răspund pentru Violet, declară Xaden, coborându-și vocea pătrunsă de o dușmănie pură. Și, dacă cuvântul meu nu e de ajuns, vă amintesc că există nu unul, ci doi dragoni care au garantat deja pentru ea și pentru integritatea ei.

Mi-a ajuns.

— Ea e chiar aici, izbucnesc și sunt cuprinsă de o satisfacție jenant de mare când văd cât de mulți dintre ei rămân cu gura căscată. Așa că nu mai vorbiți despre mine, vorbiți cu mine.

Xaden ridică un colț al gurii și pe chip îi scânteiază fără echivoc o expresie de mândrie.

— Ce vreți de la mine? îi întreb, năvălind în sală. Vreți să traversez Parapetul și să-mi dovedesc curajul? S-a făcut. Să apăr cetățeni poromieni și să-mi trădez regatul? S-a făcut. Vreți să-i apăr secretele? continui, arătându-l pe Xaden cu mâna stângă. S-a făcut. Nu am divulgat *niciunul*.

— Mai puțin pe cel mai important dintre ele, spune Suri, ridicând dintr-o sprânceană. Știm cu toții cum ați ajuns la Athebyne.

Vinovăția mi se pune ca un nod în gât.

— Nu a fost..., începe să spună Xaden, ridicându-se din scaun.

— Nu are nicio vină.

Bărbatul aflat cel mai aproape de noi, cel cu barbă sură – Felix – se ridică, ascunzând-o pe Suri de ochii mei și întorcându-se spre ea.

— Niciun cadet din primul an nu ar putea să-i reziste unui cititor de amintiri, mai ales dacă l-ar considera prieten, spune el, întorcându-se apoi spre mine. Dar trebuie să știi că de acum înainte ai dușmani la Basgiath. Dacă te vei întoarce, trebuie să știi că Aetos nu-ți mai este prieten. Va face tot posibilul ca să te omoare din cauza lucrurilor pe care le-ai văzut.

— Știu, spun, cu limba parcă încheiată.

Felix încuviințează.

— Am încheiat aici, spune Xaden, privindu-i în ochi pe Suri și apoi pe Nas-de-Șoim, care, înfrânți, își încovoiaie umerii.

— Dimineața vreau să primesc o actualizare a situației de la Zolya, spune Brennan. Prezenta întrunire a luat sfârșit.

Membrii Consiliului se ridică și trec pe lângă noi trei. Imogen și Bodhi îmi rămân alături.

În cele din urmă, Xaden pornește spre ieșire, dar se oprește o clipă în fața mea.

— Urcăm în vale. Vino și tu după ce termini.

— Vin cu tine acum.

E ultimul loc de pe Continent în care aș accepta să rămân singură.

— Rămâi și vorbește cu fratele tău, spune el încet. Cine știe când vei mai avea ocazia?

Privesc pe lângă Bodhi și văd că Brennan mă așteaptă în mijlocul încăperii. Brennan, care întotdeauna m-a ajutat să-mi înfășor

genunchii în copilărie. Brennan, care a scris jurnalul cu ajutorul căruia am supraviețuit primului an. Brennan... căruia îi simt lipsa de șase ani.

— Du-te, mă îndeamnă Xaden. Nu plecăm fără tine și nu vom permite Consiliului să ne dicteze hotărârile. Toți opt vom decide împreună ce e de făcut.

Mă privește îndelung, făcându-mi inima trădătoare să se strângă, și apoi pleacă. Bodhi și Imogen îl urmează.

Iar eu mă întorc spre fratele meu, înarmată cu întrebări adunate pe parcursul a șase ani.